दुःखं मोक्ष्ये कदाहं समकरचरणो पुंसि सेवासमुत्थं ॥ ८८॥
महीशय्या शय्या विपुलमुपधानं भुजलता
वितानं चाकाशं व्यजनमनुकूलो ऽयमनिलः ।
स्फुरद्दीपश्चन्द्रो विरतिवनितासङ्गमुदितः
सुखं शान्तः शेते मुनिरतनुभूतिर्नृप इव ॥ ८९॥
एकाकी निस्पृहः शान्तः पाणिपात्रो दिगम्बरः ।
कदा शम्भो भविष्यामि कर्मनिर्मूलनक्षमः ॥ ९०॥
पाणिं पात्रयतां निसर्गशुचिना भैक्षेण संतुष्यतां
यत्र क्वापि निषीदतां बहुतृणं विश्वं मुहुः पश्यतां ।
अत्यागे ऽपि तनोरखण्डपरमानन्दावबोधस्पृहां
मर्त्यः को ऽपि शिवप्रसादसुलभां संपत्स्यते योगिनां ॥ ९१॥

॥ इति शिवार्चनपद्धतिः ॥

॥ अथ अवधूतचर्या ॥

कौपीनं शतखण्डजर्जरतरं कन्था पुनस्तादृशी
नैश्चिन्त्यं निरपेक्ष्यभिक्ष्यमशनं निद्रा श्मशाने वने ।
स्वातन्त्र्येण निरङ्कुशं विहरणं स्वान्तं प्रशान्तं सदा
स्थैर्यं योगमहोत्सवे ऽपि च यदि त्रैलोक्यराज्येन किं ॥ ९२॥
भूः पर्यङ्को निजभुजलता कन्दुकं खं वितानं
दीपश्चन्द्रो विरतिवनितालब्धसङ्गप्रमोदः ।
दिक्कान्ताभिः पवनचमरैर्वीज्यमानः समन्ताद्
भिक्षुः शेते नृप इव भुवि त्यक्तसर्वस्पृहो ऽपि ॥ ९३॥
ब्रह्माण्डो मण्डलीमात्रं को लोभो ऽयं मनस्विनः ।
शफरीस्फुरितेनाब्धेः क्षुब्धता क्वातु जायते ॥ ९४॥
भिक्षाशी जनमध्यसङ्गरहितः स्वायत्तचेष्टः सदा